

[Honoré.]

jo dog er det eneste middel til at sikre en sådan uafhængighed; heri ligger atter en selvmodsigelse.

Må jeg et øjeblik tillade mig at drage en sammenligning til det kommunistiske partis udenrigspolitik. Det kommunistiske partis udenrigspolitik, som hr. Ib Nørlund har fremlagt, er præget af en vis logik. Denne logik består i, at de udenrigspolitiske synspunkter i Moskva og København er stort set identiske.

Problemet i SFs udenrigspolitik, der vist stort set har været uændret siden partiets stiftelse, er dette, så vidt jeg kan se: SF kørte i sin tid videre med kommunistpartiets udenrigspolitik og nøjedes med at pynte lidt på den her og dér. Man sagde fortsat: Vesteuropa skal være uafhængigt af USA og kapitalismen, men tilføjede så et beskedent: men vi skal skam også være uafhængige af Sovjetunionen, hvis autoritære styre vi — sådan da — tager afstand fra.

SF har ikke set, at denne lille tilføjelse — at vi skal jo også være uafhængige af Sovjetunionen, og vi kan ikke rigtig lide dets styre — har vidtrækkende konsekvenser. Dette har det italienske kommunistparti delvis indset, eller i hvert fald vide kredse inden for det. Derfor er man blandt italienske kommunister ikke så afvisende over for EF og NATO.

Dette ville også være en logisk konsekvens for SF og et udtryk for, at SF havde vundet et selvstændigt udenrigspolitisk grundlag i forhold til det hjemlige moderparti. Som det nu er, sejler SF udenrigspolitisk med lig i lasten, og med dette lig tænker jeg på den udenrigspolitiske formulering fra dets grundlæggeres politiske fortid. Men dette er formentlig ikke en nødvendighed for SFs udenrigspolitik og Europapolitik, eftersom SF jo på andre områder ikke tilslutter sig målsætningerne i det parti, man brød med i 1950'erne, og man kunne spørge: hvor længe vil SF i sin Europapolitik være et hus i splid med sig selv?

Efter min opfattelse ville en konsekvent udenrigspolitisk holdning fra SFs side ligge meget nær det italienske kommunistpartis og dermed i noget større afstand fra kommunistpartiets i Danmark. SFs nuværende Europapolitik er i hvert fald, så vidt jeg kan se, både virkelighedsfjern, selvmodsigende

og inkonsekvent. Den er med til at svække Danmarks muligheder, hvis den fik større indflydelse til at vælge sin egen politiske fremtid, den er — sådan ser jeg det — en negativ faktor i sikkerhedspolitikken.

Derfor spørger jeg atter: hvor længe vil SF i sin Europapolitik sejle med lig i lasten?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg har jo nærmere indtryk af, at det er fællesmarkedet, der sejler med lig i lasten, og det tror jeg efterhånden alle mennesker kan se undtagen lige hr. Honoré.

Jeg skal ikke gå ind i en lang diskussion om den sag nu, men blot gøre opmærksom på en enkelt ting. Der var så mange små omgående manøvrer i hr. Honorés indlæg, og der er en enkelt af dem, som jeg godt vil tage op med det samme.

Når hr. Honoré siger, at SF ikke tager afstand fra en af hensigterne med sikkerhedskonferencen, nemlig en anerkendelse af Bresjnevdoktrinen, så er jeg ved at tabe ørerne og hele hovedet af forbavelse. For det første ville sikkerhedskonferencen være mislykket, hvis den endte med anerkendelse af den ene eller den anden doktrin. Sikkerhedskonferencen er kun lykkedes, hvis den virkelig sikrer hver enkelt europæisk stats uafhængighed og suverænitæt; det er vores standpunkt; jeg tror for resten også, det er den danske regerings standpunkt, jeg tror i øvrigt, det er alles standpunkt. Naturligvis er vi imod interventionsrettigheder, og det synes jeg egentlig jeg havde gjort klart. Når hr. Honoré ikke har forstået det, er der ikke noget at sige til, at der er meget andet, han heller ikke har forstået.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg har lyst til at starte med at gentage mit spørgsmål til udenrigsministeren, for jeg modtog intet svar. Hvad er det, man mener, når man siger, at vi tilsigter ikke at forandre de indre systemer i Østlandene, men vi kan heller ikke godtage, hvis sikkerheds- og samarbejdskonferencen slutter, hvor man fastlægger, at vi står på status quo? Man kan ikke sige de to ting, de er i alt fald dialektisk overordentlig stærkt i modsætning til hinanden.

Må jeg så gå videre og sige, at det er vel